

Bratia a sestry,

v predchádzajúcom úseku je napísané, že Pavol ďakoval Bohu za vieru kresťanov v Korinte. Povzbudzoval ich, že Boh ich povedie a ich vieru zachová až do konca. Po ďakovnej modlitbe a povzbudení nasleduje napomenutie. Kresťania nie sú dokonalí. Sme hriešni, aj keď veríme v Ježiša Krista. K životu kresťanov patrí povzbudzovanie aj napomínanie. Nemáme tomu rozumieť tak, že jedno je kladné a druhé záporné. Aj povzbudenie môže byť prázdne, falošné a mŕňajúce cieľ. Napomenutie nie je protipólom povzbudenia. Sloveso, ktoré je v pôvodnom texte použité, sa dá preložiť aj ako napomínať aj ako povzbudzovať. Niektoré biblické preklady majú namiesto napomínam uvedené *prosím*, čím je naznačené pokorné východiskové postavenie toho, ktorý napomína.

Ľudí, ktorých Pavol napomínal, označil slovom *bratia*. Pod tým samozrejme rozumieme aj sestry. Nenapísal Korint'ania, ale bratia. Vďaka Ježišovi Kristovi, jednorodenému Synovi Božiemu, sa aj my, ktorí v Ježiša veríme, stávame Božími deťmi. Viera v Boha odstraňuje všetky rozdiely – rodové, rasové, národnostné aj sociálne. Nikto nestojí vyššie a nikto nižšie. Sme Boží synovia a Božie dcéry. Ako takí sa máme napomínať. Napomínať máme hlavne tých, s ktorými zdieľame jednu vieru. Stavíme na jednom základe a deje sa to aj skrze napomínanie. Ak v človeku, ktorého chceme napomínať, nedokážeme vidieť brata alebo sestru vo viere v Ježiša Krista, potom radšej od napomínania odstúpme. Prosme Boha o múdrosť, aby sme napomínaním nenarobili viac škody ako úžitku. Aj napomínanie je jedným z darov Ducha Svätého. (Rim 12, 8) Ak napomenutie prinesie nápravu, je to Božie dielo.

Pavol nenapomínal vo svojom vlastnom mene. Napomínal *menom nášho Pána Ježiša Krista*. Napomínanie nemá vychádzať zo subjektívneho vedomia pravdy. Napomínanie nie je snaha prerobiť druhého na svoj obraz. Nie je to kritizovanie. Nie je to moralizovanie. Nie je to bezcieľne poukazovanie na chyby druhých. Vychádzame z Biblie. Hľadáme Božiu vôľu. Ak by malo byť napomínanie len našou súkromnou akciou, potom by sme si robili nárok na to, že vlastníme pravdu. Pravda je Ježiš Kristus. Spoznávame to vierou. Pri napomínaní ustupujú do pozadia naše predstavy a vyzdvihovaný je Kristus.

Musíme skúmať, či naše napomínanie má za cieľ dobro druhého. Preto by aj prvý krok pri napomínaní mal byť súkromný rozhovor. Tak to učeníkov naučil Ježiš v Evanjeliu podľa Matúša. (18, 15) Cieľom nie je niekoho ponížiť, ale správne usmerniť. Deje sa to v láske a s milosrdenstvom. O pozitívnom prínose kresťanského napomínania sa píše viacej v knihe Príslovia. Takéto napomínanie si ten, kto je napomínaný, bude ceniť. (Pr 9, 8) Kto sa nechá napomínaním usmerniť, je múdry. (Pr 13, 1) Prijatie správneho napomenutia v láske je cesta k životu. (Pr 10, 17) Napomínajme a nechajme sa napomínať, ale nie bezhlavo a bez lásky! Nech sa to deje s pokorou, milosrdne a s dôverou v Božie vedenie.

Pavol poukázal na závažný problém v korintskom zbore. Boli nejednotní. Delili sa podľa ľudí. Niektorí sa hlásili k Pavlovi. Pavol zbor v Korinte založil. Ďalší sa hlásili k Apollovi, ktorý pôsobil v Korinte po Pavlovi. Tretiu skupinu tvorili Kéfasovi, teda Petrovi, príslušníci. Čo možno prekvapí najviac, boli tam aj takí, ktorí sa hlásili ku Kristovi. Každý kresťan sa predsa hlási ku Kristovi! Akoby to len podtrhovalo nejednotu, ktorá tam vládla. Viedlo to k sporom. Bolo to také závažné, že Pavol nemohol mlčať.

Pavol kladie veľmi dôležitú rečnícku otázku: **Je Kristus rozdelený?** Pýtajme sa ďalej: Kto bol za nás ukrižovaný? V mene koho sme boli pokrstení? Kristus je jeden. V ňom je základ jednoty kresťanov. Za hriech sveta bol ukrižovaný Kristus. Ježiš nie je jedna z mnohých alternatív. Iba Ježiš Kristus položil svoj život, aby sme mali život večný. Boli sme pokrstení v meno trojjediného Boha. Je jeden Boh, ktorý je Stvoriteľ a Pán nad všetkým. Je jeden Kristus, ktorý bol ukrižovaný a vzkriesený. Kto neverí v Ježiša Krista, nemôže o sebe tvrdiť, že je kresťan. Je jeden Duch Svätý. Vyznať vieru v Ježiša Krista môžeme len vďaka Duchu Svätému. (1 Kor 12, 3) Jednota medzi kresťanmi spočíva v dôvere v trojjediného Boha. Nespoliehame sa na človeka, čo akokoľvek charizmatického a nadaného, ale len a len na Boha.

Ježiš sa modlil o jednotu medzi jeho nasledovníkmi takto: *Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal.* (Jn 17, 20-21) Kresťanská jednota stojí na Kristovi. V Neho veríme a o ňom svedčíme ľuďom. Nikto si Krista nemôže nárokovať len pre seba. Kristus je Spasiteľ sveta. Len v ňom tvoríme jednotu. Nemôžeme vyvyšovať sami seba ani niekoho iného, ale len Ježiša Krista. Toto si želal apoštol Pavol. Napísal to aj veriacim v Ríme: *A Boh trpezlivosti a útechy nech vám dá byť jednomyselnými medzi sebou podľa Ježiša Krista, aby ste jednou myslou a jednými ústami oslavovali Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista.* (15, 5 a 6) Rovnakú výzvu k jednote nachádzame aj v ďalších novo zákonných epištolách. Kresťanstvo je v súčasnosti rozdelené do rôznych cirkví. Líšime sa v mnohých ohľadoch. Napriek tomu tvoria Kristovi nasledovníci jednotu. Tá jednota vychádza z Ježiša Krista. Ježiša Krista oslavujeme a zvestujeme.

Ďakujeme Bohu za bratov a sestry. Povzbudzujeme aj napomínajme sa navzájom. Dôverujeme Ježišovi, ktorý bol za naše hriechy ukrižovaný a pre našu nádej vzkriesený. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 1. liste Tesalonickým v 5. k.:

Ved' Boh nás neurčil na hnev, ale aby sme získali spásu skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý zomrel za nás, aby sme spolu s ním žili — či bdieme a či spíme. Preto sa navzájom napomínajte a povzbudzujte jeden druhého, ako to aj robíte.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Duchu Svätého so všetkými vami. Amen.